

Sreča.

(Črtica od Somolickega — H.)

Stara, toda po naših vaseh se često ponavljajoča povest.

Jurij Grča je bil občinski sluga, ponočni čuvaj in grobar. Žena mu je davno že umrla. S svojim sinom Jurčekom je živel v občinski koči, razmršeni, a ne že zgolj z mahom, nego tudi s travo obrastli.

Mladi Grča, je bil priden, zdrav in živ mladenič. A kaj je mogel on proti temu, da mu je njegova moška krasota povzročila zavistnikov med mladežjo.

Izjemo je delala zgolj le Ančka Zelenkova: imenovani niti ples ni dišal, ako je ni vrtil Jurček, in niti dneva ni minulo, da bi se ne bila razgovarjala s svojim Jurčekom.

Toda — prišel je bogat snubec od sosed in Ančka je bila primorana vzeti ga, kajti Grča nima niti svoje kože, živi le zgolj iz rok do ust.

Bila je noč in tema kakor v rogu. — Stari Grča se je prebudil, zapalil luč in kaj je videl? Postelj sinova je bila — prazna. V zli slutnji vrže nase kožuh, vzame laterno ter se z vročo molitvijo na ustnicah ponagli iz kože tjekaj, odkoder so udarjali zvoki godbe. Stopi pred hišo in se ozre skozi okno. Ančka Zelenkova, blede kot stena, gre pravkar naslonjena na rame mladega moža plesat. Je svatba, vse je veselo, le samo nevesti sedi bledica na licu. Napenja ponočni čuvaj svoje stare oči, toda svojega Jurčka ne opazi. Kje neki je? Hiti k krčmi, a tudi ondi ga ni bilo. S zlovestno utripajočim srcem ga je iskal po vseh dvoriščih po vasi, a našel ga ni.

Taval je okoli celo noč, toda nobene ure ni klical. V jutro so ga našli v njegovi veži omedlelega. Mladi Grča je izginil . . . Vse mogoče se je v vasi ugrabilo, da čemu, oče in Ančka edina sta to najboljša znala.

Prošlo je eno leto. Ponočni čuvaj se je silno postaral, komaj se je še vlekel po vasi. Odklicaje 11. uro, je korakal počasi naprej. Naenkrat postoji, dozdeva se mu, da vidi pred seboj nečesar gi-

bati se. Ko se približa, vidi, da je to Andrej Kralon, ta, ki je Jurčetu ugrabil Ančko . . .

Trpki čut ga obvlada: ali ga nehati na mestu, da bi v jutru ljudje videli pijano »srečo« Ančkino, ali pa ga odvesti domov? Končno zmaga v njem milosrčnost, zavlekel je pijanca na dom. Ni pa se takoj odstranil, nego postal je za trenutek pod oknom — in se začudil. Presunljiv ženskin krik in klicanje na pomagaj mu je udaril na uho. Vedel je on, kaj to znači: pijani Andrej je pretepal svojo ženo . . .

Z jutrom se je razneslo po vasi, da so pri Kralonovih dobili sina, a mati pa si večera ne bo čakala . . .

Stari Grča kopije grob, toda delo mu od rok nekako noče, izmetane grude kot talijo mu nazaj v grob. Prenehal je z delom, podprl si z lopato brado in se zamislil . . .

Prišla mu je na misel ona noč pred letom, ko mu je izginil sin, za katerim še danes ne ve, kje da je. Lahko tudi da bi danes še ne kopal tega groba, da bi ne bila vzela Ančka tega Andreja, toda to je baje »sreča« — bogatin. Trpko se je nasmehnil: Tako torej, sreča tukaj v grobu, katero ji je on pripravil. Saj jo je on pijanec — ubil . . . »Ah, sin moj, sin moj, čemu si me zapustil?« — Zaszolzil se je ter se zopet lotil dela.

»Daj Bog slaček počitek!«

Stari Grča se ozre na kvišku ter se z glasnim krikom »Sin moj!« zgrudi na zemljo. Ko odpre oči, se znajde v sinovem naročju, v katerega je upiral začuden pogled. Solznih oči ga vpraša z globokim vzdihom:

»Čemu si ravno sedaj prišel?«

»Prišel sem se razjokati na — njenem grobu . . .«

Več o tem nista govorila.

Ko so jo polagali v grob, je njeni mož bulil topo predse, toda oba Grčeva pa se nista zamogla premagati, z vročimi solzami sta kropila grob, ki njima je zakril toliko drago bitje . . .

»Tam je pokopana moja sreča!« je vzdihnil zvečer mladi Grča.

DRAŽBA LEPEGA VINOGRADNEGA POSESTVA.

Dne 18. februarja 1929 ob 9. uri dopoldne se vrši pri sodišču v Ljutomeru dražba krasnega vinogradnega posestva, vložna št. 15 Rinde-tova graba, vložna št. 170 Pristava, vložna št. 504 Ljutomer in vložna št. 134 Krapje. Hiša in gospodarska poslopja v dobrem stanju. K posestvu spada lep vinograd, gozd, njive in travniki. Vse v prav dobrem stanju. Zraven spadajo tudi kot pritlikline 2 konja, 2 gospodarska voza, 1 plug, 2 brani in 1 osipalnik. Vse skupaj je cenjeno na 102.235 dinarjev. Najnižji ponudek znaša 68.156 Din. Kdor želi kupiti, naj se udeleži dne 18. februarja 1929 — dražbe pri sodišču v Ljutomeru.

Najcenejše in najboljše mesto za nakup

usnja

In čevljarskih potrebščin je trgovina usnja M. Ošlag, Maribor, Glavni trg št. 17, zraven barvarne Zinthauer. 127.

Sprejemem za takoj trgovskega vajenca za trgovino z mešanim blagom na deželi. Isti mora biti zdrav, poštenih staršev, imeti veselje do trgovine ter zelo dobra šolska spričevala. Rado Jančič, Juršinci pri Ptuj. 111.

Trgovskega učenca sprejme trgovina z mešanim blagom na deželi. Ponudbe pod »Poštom« na upravo lista. 128.

Vinčarja s 3 delavci sprejme Šepce, Maribor, Grajski trg 2. 125.

Konjski hlapec se sprejme s 15. februarjem, če mogoče z večletnimi spričevali, od 22. do 40 let stari. V poštev pridejo le delavni in poštenti. Naslov: Franc Spes, Maribor, Linhartova ulica 18. 113.

Služkinjo rabim, ki zna vsako delo na deželi, 30—40 let stara. Naslov v upravi lista. 110.

Sprejemem gospodinjstvo, od 30 do 40 let staro. Poleg gospodinjstva bi tudi vodila vzgojo otrok. Nasloviti na upravo lista pod »100«. 105.

12 enostanovanjskih hišic

bi zidal na lastnem stavbišču za nizko ceno od 45 do 60.000 Din, če se prijavi 12 reflektantov, ki potrebujejo stanovanja in ki bi lahko plačali polovico za zgradbo potrebne svote. Stavbišča so na zelo lepem mestu na Teznu pri šoli na prometnem kraju, pri kolodvoru, med tovarnami, pri mestu Mariboru in zvezana z mariborskim avtobusnim prometom. Pojasnila daje Franc Spes sen., Maribor, Linhartova ulica 18. 112.

Proda se staro Velebilovo posestvo »Šlosberga«, občina Dragučova, z vinogradom. Poizve se pri: Kirbiš, mesar, Maribor, Vetrinjska. 107.

Mož v sivi suknji.

Roman iz Napoleonove dobe. — Angleški spisala B. Orczy. — Prevedel Paulus.

I.

Srebrna noga.

1.

»Naprej! Marš! In pa korakoma do roba gozda! Da veš! Sicer . . .!«

Zlobno je zaškrtal petelin na pištoli in skončal neizgovorjeni stavek.

Stari Gontran, ki je vozaril s poštno kočijo med Caenom in Alenconom že svojih 10 let, je skomignil s širokimi pleči pod težkim dežnim plaščem in prijel s tresočimi se rokami spet za vajeti, vrata kočije so se zaloputnila in postiljon je zlezel v sedlo.

Gontran se je ozrl.

Kje neki je tičal popotnik, ki je v Argentanu prisedel k njemu na kozla? Roparji, vrag jih . . . No ga sirovo sunili s kozla in potem ga ni videl več.

Kje neki je ostal?

No, hm. . .! Gontran je bil slabe volje, kako bi se naj še za svoje popotnike brigal? In tudi časa ni imel. Konji so bili nemirni. Hrum in trušč napada, streljanje, škrtanje petelinov na pištolah, robate roke, ki so v temi grabile za uzde — vse to jih je razdražilo. Najraje bi bili skokoma ušli pred divjimi ljudmi, ki so jih tako sirovo splašili. Ton Gontran jih je trdno držal za vajeti in korakoma — pomislite: korakoma! — so morali vleči kočijo po ravni, gladki cesti. In za seboj so še vedno čutili tiste divje ljudi —.

Polomljena stara poštna kočija se je zazibala in premaknila, kolesa so se zasukala. Gontranove pridružene kletvice so utonile v udarjanju verig ob komate, v škripanju koles, v hrskanju in prhanju konj.

»Lepa reč to-le —! Pri moji —!« je godel kočijaž, bolj obupno kot jezno. »Bog sam vedi, kaj dela naša cesarska policija —! Neverjetno, da se more kaj takega vobče zgoditi —! Niti šest ni ura, še mrak ni prav in Alencon je komaj 5 kilometrov oddaljen —! Nesramnost, kaj ne?«

Pogledal je po sedežu na levici, kot bi hotel dobiti odgovor.

Toda dobrodušnega tujca, ki je ves čas od

NA POLJANI — najboljša Meškova povest je zopet na razpolago. Vsakdo naj jo še to rimo prebere! Stane Din 25, vezana Din 38. Naroča se v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Cirilova knjižnica

obsega sledeče zvezke:

1. Dr. Karl Capuder: **Naša država.** (Razprodano.)
2. Dr. Leopold Lénard: **Jugoslovanski Piemont.** Din 7.—
3. Dr. Leopold Lénard: **Slovenska žena v dobi narodnega preporoda.** Din 10.—
4. **Moj stric in moj župnik.** (Razprodano.)
5. G. J. Whyte Meloille: **Gladiatorji, I. del.** (Razprodano.)
6. G. J. Whyte Meloille: **Gladiatorji, II. del.** (Razprodano.)
7. H. G. Wells: **Zgodba o nevidnem človeku.** Din 7.—
8. B. Orczy: **Dužica, I. del broš.** Din 16.—, vez. Din 30.—, II. del broš. Din 25.—, vezan Din 40.—, III. del broš. Din 32.—, vezan Din 44.—
9. A. Conan Doyle: **V libijskih puščavi.** Din 12.—
10. Arnold Bennett: **Živ pokopan.** Din 8.—
11. Illamo Camelli: **Izpovedi socialista.** Din 16.—
12. E. R. Borroughs: **Džungla, I. del** Din 18.—, II. del Din 14.—
13. Elza Lešnik: **Šumi, šumi Drava ...** Din 5.—
14. Matija Ljubša: **Slovenske gorice.** (Razprodano.)

Dobičkanosno posestvo, 12 orolov se proda pri Maksu Kumar, Sv. Martin pri Vurbergu. 104

Kupim večje posestvo, če tudi v hribih, proti takojšnjemu plačilu. Ponudbe na upravo lista pod »Posesta«. 123

Tri viničarje s 4 delavskimi močmi sprejme Franjo Surtman, Gornji Gabernik 26, pošta Podplat. 69

Pridnega učenca poštenih staršev, ki ima veselje do slikarske in plesarske obrti, sprejme Mihael Dobrave, Celje, Glavni trg 15. 90

Rum si sami naredite poceni, če kupite »Rumov cveta« v drogeriji Wolfram, Maribor, Slovenska ulica. 1514

Prodam posestvo v Rošpohu št. 20, Spod. Sv. Kungota. J. Slugič, pošta Pesnica. 95

Sveče

cerkvene voščene la, IIa, IIIa, bele cerkvene, okrašene ali rdeče, zvčke vseh vrst, kadilo — kupite v

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru

KMETIJE,

najboljše zamenjate in prešate olje v tovarni bučnega olja J. Hochmüller, Pod mostom št. 7, Maribor, Magdolenska stran. 1379

Velika izbira kamgarna, poplina, svilo že od 20 Din naprej se dobi pri I. Trpin, Maribor, Glavni trg 17. 108

Oglašujte v Slov. Gospodarju

Bukova drva
suhe, vsake vrste trdi les kakor tudi bukove in hrastove prage (švelerje) kupi Rudolf Der- gan, Laško. 65

LISIČJE, KUNINE,
dihurjeve, veвериče in druge zimске kože od divjačine kupuje po najvišjih cenah I. Ratej, trgovec, Slov. Bistrica. 1465

Zahvala.

Podpisana se zahvaljujem tem potom podpornemu društvu

»Ljudska samopomoč« v Mariboru

za takoj izplačano podporo po mojem pokojnem možu **Jožefu Muršec**, in priporočam to prekornostno društvo vsakomur v takojšnji pristop, ako še ni tozadevni član. 129

Maribor, dne 20. januarja 1929.

Alojzija Muršec, del.

A 4-29.

Razglas.

V zapuščinski zadevi po dne 7. januarja 1929 v Spod. Voličini umrlem župniku Ivanu Pajtler dovoli sodišče vsled odločbe v oporoki prostovoljno sodno dražbo na podlagi inventure popisanih premičnin, med temi posebnostno živine, vina letnik 1928, 550 litrov starega vina itd. **Dražba se bo vršila dne 13. februarja 1929 z začetkom ob 9. uri na licu mesta v župnišču pri Sv. Rupertu v Slov. g.** ter se bo nadaljevala naslednje dni.

Pri dražbi se bo oziralo samo na ponudbe, ki dosegaajo najmanj eno tretjino cenilne vrednosti. Predmeti kovinske vrednosti domaknejo se, če bo ponudba znašala določeno vrednost. Zdražilo se ima položiti takoj v roke sodnega odposlanca. Zdražbani predmeti se imajo takoj odvzeti. Nevarnost preide z izrečenim domikom na kupca. Pristojbine plačajo kupci takoj. 130

Okrajno sodišče Sv. Lenart v Slovenskih goricah, oddelek I., dne 25. januarja 1929.

Dr. Haunig.

Kože divjačine

zajčje, lisičje, kunine, dihurjeve itd. kakor tudi vse vrste surovih kož kupujem po najvišjih cenah

Makso Tandler

Zagreb, Boškovičeva ulica 40. 1487

Brzjavaj: Tauria Zagreb.

Telefon 38-89.

Argentana sedel poleg njega ter mirno in potrpežljivo poslušal njegova zgovorna pripovedovanja — njega ni bilo več.

Gontran je umolknil in krepkeje prijel za vajeti.

V kočiji je bilo vse tiho.

Popotniki so sedeli v temi, tesno stisnjeni drug ob drugega, nemi od strahu in ubiti od razburjenja. Preveč jim je še tičal strah v kosteh, da bi se bili upali dati duška svojji jezi in razdraženosti.

Kočija se je počasi, korakoma zibala naprej. Brleči svetiljki na čelu kočije sta risali čudne sence po cesti in skrivnostno osvetljevali vitke, temne smreke na desni in levi. Para je vstajala od potnih konjev v motni hladni večerni zrak, nekje zunaj v gozdu je v sanjah zakrokala vrana.

Končno so bili ob robu gozda.

Nehote je Gontran tlesnil z jezikom. Konji so potegnili hitreje. Pa za vozom, kakih 40 korakov zadaj, je nenadoma počil strel, konji so se iznova splašili. Planili so, nevarno se je zazibala kočija in da ni stari Gontran močnejše potegnil za vajeti, bi se bila pripetila še nova nesreča.

»Prokleti razbojnik!« je klel med stisnje-

nimi zobmi. »Se nam ne dajo miru! Seveda! Pokazati so hoteli, da so za nami in da nas opazujejo!

»Dobro primí za vajeti, Hektor!« je zaklical postiljonu. »Ne daj jim dirjati, dokler ne bomo res čisto zunaj iz gozda!«

Polagoma se je pomiril.

Seveda, ko mu je ropar nastavil pištolo na prsi in ko so drugi planili v kočijo, grozili popotnikom in razmetavali pošto in prtljago, tedaj seveda ga je bilo strah in tudi jezen je bil in priduševal se je. Pa, hm, če je stvar dobro premislil — čemu bi se naj pravzaprav razburjal, saj niso njemu ničesar vzeli!

Vse preveč pameten in previden je bil stari Gontran in vse preveč izkušen poštni voznik, da bi bil nosil za seboj svoj denar v teh nemirnih dneh, ko so za vsakim cestnim ovinkom in za vsakim grmom čakali in prežali roparji in razbojniki ter plenili bogatine in reveže, vse, ki so jim prišli v roke.

In odgovornost —?

Kaj pa je mogel storiti? Bi se naj bil branil? On —? Eden proti dvajsetim, ki so bili oboroženi do zob —?

a samo onemu, ki zna
Hmeljarstvo nese, kmetarji in hmelj prodati. Kupite zato knjigo Hmeljarstvo! Slane Din 50, vezana Din 60. Dobi se v Cirilovi tiskarni v Mariboru.